

קובץ ני"ג אייר

יֶאֱרָצִיט

”הור”ח אי”א נו”נ בעל מידות עוסק בצ”צ רב פעלים וכו’

ר' ישראל ארי לייב ע"ה,

אחיו של - יבדחלי”ט - כ”ק אדמו”ר שליט”א”

יו”ל ע”י 'התאחדות החסידים לקבלת פני משיח'

כפר חב”ד ארה”ק ת”ו

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

פתח דבר

לקראת י"ג אייר, יום פטירתו של הו"ח אי"א נו"נ בעל מידות רב פעלים וכו' ר' ישראל ארי' לייב ע"ה, אחיו של - יבדחלט"א - כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א - וכפי שמבאר כ"ק אד"ש בריבוי מקומות (ראה שיחת ש"פ אחו"ק תשמ"ה, תנש"א ועוד) גודל מעלת שמו -

הננו מוציאים לאור קובץ מיוחד:

א. קטע משיחת ש"פ אחו"ק תנש"א במעלת שמו.

ב. מכתב הקשור ליום הולדתו.

ג. יומן מיום הסתלקותו והימים הסמוכים בשנת תשי"ב.

ד. תהלים אותיות שמו ואותיות "נשמה" ומשניות.

ה. מענה כ"ק אד"ש בקשר לעלייה לקברו ביום היארצייט.

ו. מכתב שכתב לאמו הרבנית הצדקנית מרת חנה ע"ה בו מביע רגשותיו עם הוודע לו דבר הסתלקות כ"ק אדמו"ר מהוריי"צ נ"ע.

*

ויה"ר והוא העיקר, שתומ"י נזכה לראות בהתגלות כ"ק אד"ש מה"מ ובנין בית המקדש השלישי בירושלים עיה"ק ת"ו, ובעל היארצייט בעצמו יעמוד כש"ץ (כדברי אד"ש בזה בכו"כ הזדמנויות), ונכריז בשמחה ובחיות: יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

"התאחדות החסידים לקבלת פני משיח"

כפר חב"ד ארה"ק ת"ו

ש"פ אחרי-קדושים, י"ג אייר

ולהרחיב בהם הדבור" (אע"פ שבכלל ישנה זהירות באמירת פירושים בספר התניאי⁹¹) - הרי עד"ז מובן בנדו"ד: כדאי ונכון לבאר הוראה משמו של בעל היאָרצייט - כשזה יכול להוסיף ביראת שמים ועבודת ה'.

„ישראל“⁹² - השם הכללי דבנ"י (כנ"ל) - כולל בתוכו שני ענינים הפכיים לכאורה: (א) „ישראל“ ר"ת „יש ששים ריבוא אותיות לתורה“⁹³, כיון שישנם ששים ריבוא נשמות ישראל כלליים (וכל אחת מהן נחלקת לששים ריבוא נשמות פרטיות)⁹⁴, וכל נשמה היא כנגד אות אחת מהששים ריבוא אותיות לתורה, ואות זו היא מקור חיותו כו'. (וב) „ישראל“ הוא על שם „כי שרית עם אלקים ועם אנשים ותוכל“⁹⁵.

הענין ד„שרית עם אלקים ועם אנשים ותוכל“ מורה על העבודה ומלחמה נגד העולם - „עם אלקים“ (שרו ומלאך של עשו⁹⁶), „ועם אנשים“ (עשו ולבן⁹⁷) - שזהו לכאורה ההיפך הגמור מכך ש„ישראל“ הוא ר"ת „יש ששים ריבוא אותיות לתורה“, כפי שנשמות ישראל קשורות עם תורה שלמעלה מעולם.

וי"ל הביאור בזה (בעבודת ה'):

לכל לראש צריך כאו"א מישראל לדעת שהוא „ישראל“ - מקור ושורש חיותו הוא מהאות שלו בתורה, ולכן, כל דבר שהוא עושה צריך להיות מיוסד וע"פ הוראות התורה.

91) ראה במקומות שבהערה הקודמת.
92) ראה גם (באופן אחר) שיחת ש"פ אחרי-קדושים, י"ג אייר תשמ"ה. שיחת פסח שני תשמ"ז.

93) מגלה עמקות אופן קפו.

94) ראה תניא פל"ז (מח, א).

95) ב"ר פע"ז, ג. פרש"י וישלח לב, כה.

96) פרש"י עה"פ.

י. ויש לקשר כל זה גם עם שם בעל היאָרצייט⁸⁴ די"ג אייר⁸⁵ - ישראל ארייה ליב.

ובהקדים, אע"פ שלכאורה ה"ז שם של איש פרטי, יש לו שייכות עם כל בנ"י⁸⁶ (כיון שכל בנ"י הם מציאות אחת, קומה אחת שלימה⁸⁷). ובפרט ששמו הראשון הוא ישראל - השם הכללי של כאו"א מישראל ושל כלל ישראל [וכידוע⁸⁸ גם שנשמת יעקב (ששמו ישראל⁸⁹) „כלולה מכל הנשמות שבישראל מעולם ועד עולם“].

וע"פ הוראת אדמו"ר (מהורש"ב) נ"ע הידועה⁹⁰, ש„עניני עבודה שיכולים לקשר בדברי התניא . . מותר לדבר

81) פרש"י ר"פ קדושים.

82) ראה מאור עינים עה"פ (מז, ב). אוה"ת עה"פ.

83) ויק"ר עה"פ (פכ"ד, ט).

84) כן נקרא „יאָרצייט“ באידיש גם בספרים שבלשון הקודש. וגם אצל אחבנ"י הספרדים (שאינם מבינים שפה זו). ולפעמים מוסיפים הפירוש בלה"ק: „יום השנה“.

85) הו"ח עוסק בצ"צ רב פעלים וכו' ישראל ארי' ליב, אחיו של - יבלח"ט - כ"ק אדמו"ר שליט"א. נולד ג' (?) סיון תרס"ט. נפטר י"ג אייר תשי"ב. המו"ל.

86) ועאכו"כ עם יוצאי חלציו שי'.

87) לקו"ת ר"פ נצבים. וראה תניא פל"ב (מא, א): כולן מתאימות ואב א' לכולנה כו'.

88) אגה"ק ס"ז.

89) וישלח לב, כט.

90) אגרות-קודש שלו ח"ב ע' תשכ. וש"נ. וראה גם ס' השיחות תש"ב ס"ע 83 ואילך.

ש"פ אחרי-קדושים, י"ג אייר

האל"ף דאלופו של עולם ב"גולה". וע"י העבודה בבירור וזיכוך העולם נעשה גם "ותוכל" מלשון יכולת, שמתוספת אצל היהודי עוד יותר יכולת, כמבואר בכ"מ⁹⁹ שע"י העבודה דנפש האלקית כפי שהיא מתלבשת בהגוף ונה"ב ועושה את עבודתה בעולם, מתוספת בה כח וחיות ויכולת חדשה, מצד זה ש"רב תבואות בכח שור"¹⁰⁰ (דנה"ב).

והאופן לעשות את העבודה ד"ישראל" - הוא ע"י "ארי" ליב": "הוי . . גבור כארי לעשות רצון אביך שבשמים"¹⁰¹ (כדאיתא גם בריש ותחלת השולחן ערוך¹⁰²), הוא מתגבר על כל ההעלמות וההסתרים בעולם; ונוסף על ההתגברות שלו בעבודתו בעניני קדושה ("ארי" בלשון הקודש), ישנה אצלו התגברות גם בעבודה בעניני רשות וחול, העבודה בעניני העולם ("ליב" בלע"ז).

ולהוסיף, ש"ליב" הוא גם אותיות לב עם יו"ד באמצע, שמרמז על לבו של אדם (לב), ועשר כחות הנפש (י), [ובפרטיות יותר כותבים לפעמים "לייב" עם שני יודי"ן, כנגד שתי הדרגות בנשמה: יעקב, ישראל¹⁰³], כיון שהעבודה (ד"ישראל") דעשיית דירה בתחתונים נפעלת ע"י עשר כחות הנפש, כפי שהם מוקפים בלבו של אדם - ולב ישראל הוא תמיד

בנוסף לכך עליו לדעת, ששלימות עבודתו (כישראל) היא בכך, שאין הוא מתנתק מהעולם שסביבו, אלא "הסתכל בשלשה דברים": נוסף על עבודתו עם עצמו ("ישראל" קשור עם האות שלו בתורה), צריך הוא לעשות את העבודה דלעשות לו יתברך דירה בתחתונים - כישראל, ע"י יציאה (ביחד עם הוראות התורה) לעולם, והתעסקות עם "אלקים" (מלאך) - הכחות הטבעיים בעולם (כמאחז"ל⁹⁷ "אין לך כל עשב ועשב שאין לו מזל ברקיע שמכה אותו ואומר לו גדל"), ו"אנשים", "עשו ולבן" (אומות העולם) - ושם לבנות דירה להקב"ה ע"פ הוראות התורה (דיש ששים ריבוא אותיות לתורה), עי"ז ש"שרית עם אלקים ועם אנשים", הוא שר, מושל על העולם ואוה"ע,

ובאופן ד"ותוכל" - גם מלשון כל וכלול וכליל, שעבודתו (ד"שרית") אינה ע"י ביטול מציאות העולם, או התגברות על העולם בעל-כרחו, אלא באופן שהוא מנצל את הכחות הטבעיים עצמם בעבודת ה', ופועל על אוה"ע שהם מצד עצמם יעבדו את הקב"ה, באופן ד"מלכותו ברצון קבלו עליהם"⁹⁸, עד שהעולם עצמו יאמר ש"ותוכל", העולם בעצמו מסייע לעבודתו (כדלקמן סי"ב),

ועי"ז נעשה "ותוכל" מלשון כל (שישנם כל עניני העולם) ומלשון התכללות - שהיהודי כולל בתוכו את כל עניני העולם - ומעלה אותם, עד שנפעל ענין הגאולה (שכולל "גולה"), ע"י המשכת

99) ראה לקו"ת האזינו עה, ב ואילך. ועוד.

100) משלי יד, ד.

101) אבות פ"ה מ"כ.

102) טור או"ח רס"א. שו"ע אדה"ז שם.

ובשו"ע המחבר: יתגבר כארי.

103) ראה בארוכה לקו"ת דרושים לר"ה סב, ג

(וראה גם תו"א משפטים עז, ריש ע"ב). ספר

הליקוטים דא"ח-צ"צ ערך יעקב סמ"ד (ע' א'קא

ואילך). וש"נ. וראה ברכת י"א ניסן ש.ז. (סה"ש

תנש"א ח"א ע' 7-416 (לעיל ע' 36).

97) ב"ר פ"י, ו. וראה שערי זהר לב"ר שם.

וש"נ.

98) נוסח ברכת "אמת ואמונה" דתפלת

ערבית. וראה סה"ש תנש"א ח"ב ע' 501 (לעיל ע'

117). וש"נ.

ש"פ אחרי-קדושים, י"ג אייר

בשלימות¹⁰⁴, „אני ישנה ולבי ער”¹⁰⁵.
ועוד י"ל, שה"לב" המקיף את ה' – הוא
ג' הלבושים דמחשבה דיבור ומעשה,
המקיפים את עשר הכחות, ומבטאים
אותם בעבודת האדם בפועל למטה¹⁰⁶.

ויש לקשר זה גם עם היום די"ג אייר:
י"ג הוא בגימטריא אח"ד, שמרמז על
העבודה דלפעול „והי' ה' למלך על כל
הארץ ביום ההוא יהי' ה' אחד ושמו
אחד”¹⁰⁷, גילוי מלכותו ית' ואחדותו ית'
בעולם, עד באופן ד"מלכות שבנצח",
כנ"ל (ס"ז).

הוספה מיוחדת

בס"ד.

פתח דבר

לקראת ש"פ אחרי-קדושים י"ג אייר, יום היארצייט* של הו"ח עוסק בצ"צ
רב פעלים וכו' ישראל ארי' לייב**, אחיו של – יבדל לחיים טובים – כ"ק אדמו"ר
שליט"א,

הננו מוציאים לאור את המאמר ד"ה דבר אל בניי קדושים גו' שאמר כ"ק
אדמו"ר שליט"א – בחדרו הק' בבוקר לפני התפלה – ש"פ אחרי קדושים, י"ג אייר
התשכ"א.

מערכת „אוצר החסידים”

ב' אייר, תפארת שבתפארת, שנת ה'תנש"א (ה' תהא שנת אראנו גפלאות).
שנת הצדיק להולדת כ"ק אדמו"ר שליט"א,
ברוקלין, נ.י.

(*) ראה בארוכה שיחת ש"פ אחרי-קדושים, י"ג אייר ה'תשמ"ה – ביאור בשמו של בעל
היארצייט, והשייכות דשמו לפ' אחרי-קדושים. שיחת פסח שני ה'תשמ"ז. ש"פ אחרי-קדושים
ה'תנש"א.

(**) נולד ג' (?) סיון תרס"ט בעיר ניקאלאיעוו. תקופה מסויימת שהה בלענינגראד. התחבב
מאוד על כ"ק אדמו"ר מוהריי"צ – שהי' מקרב אותו, ואף הי' אהוב על החסידים – שהיו סובבים אותו
ומתנגחים אתו בדברי הלכה וחסידות. שאלות שונות הופנו אליו, בנגלה ובנסתר. בשנת תר"צ עזב את
בריה"מ והתיישב באירופא (ברלין), אח"כ עלה לאה"ק – שם התחתן. בשנותיו האחרונות שהה בעיר
ליווערפול שבאנגלי'. נפטר בדמי ימיו ביום י"ג אייר ה'תשי"ב, וע"פ בקשת – יבלחט"א – כ"ק
אדמו"ר שליט"א – הועלה ארונו לאה"ק, ומנ"כ בעיה"ק צפת ת"ז.
תולדותיו – ראה ספר „ימי מלך" ח"א (קה"ת תשמ"ט) ע' 68 ואילך.

מסמך מיוחד המספר על ילדותו של ר' ישראל ארי' לייב ע"ה

גדול במיוחד היי' ר' וואלף בתורת החסידות (חב"ד) והקבלה, הוא היי' עוד מהחסידים הזקנים של אדמו"ר מהר"ש, והאריך ימים הרבה, בסוף ימיו היי' זקן מופלג, ועד ימיו האחרונים אחז במנהגו הקדוש - לחסידי חב"ד במיוחד - שהיי' מאריך בתפילה עד שעה מאוחרת ביום; ממעט היי' ר' וואלף באכילה, שתי' ושינה, ומרבה - ריבוי על ריבוי - בלימוד התורה ועבודת ה'.

גם לאיש עליון ובעל מופת נחשב ר' וואלף, ורבות האגדות שנרקמו סביבו ומתהלכות אודותיו כאיש גדול ומחולל פלאים. עדי ראיי מספרים שכשפתחו את קברו עשרים שנה אחרי פטירתו - כדי להעבירו למקום אחר מפני אונסא דמלכותא - מצאו גופו שלם ממש, כאילו זה עתה נטמן פה.

סיכומו של דבר: כי ר' וואלף זה היי' מיחידים הסגולה גם בתוככי כלל ישראל ובפרט בתוככי עדת החסידים, וכאמור שאף רבם של מקנטר החסידים היי' הולך בכבוד ויראה לפניו.

ולמלא מקומו של איש גאון חסיד וקדוש זה, נבחר ר' לוייק - אביו של כ"ק אד"ש - , ולא שהוא בעצמו בחר בזה, אלא אדמו"ר הרש"ב בחר בו וציוה עליו למלא את מקומו של ר' וואלף.

אולם, לא קל היי' לקהל החסידים בעיירה יאקאטרינאסלאוו לזכות ברב שכזה, רב חדש וצעיר שלא נפל במאומה מרבם הקודם בכל השטחים. בהתנגדות גלויי' יצא חוצץ רבם של המתנגדים נגד מינויו של רב חסידי חדש בעיר, הוא ניצל הזדמנות זו של חליפי גברא ברבנותה של קהל החסידים, ומצא תקופת מעבר זו ראויי' להרחבת שטח ריבונותו של עצמו, ובעיקר, לצמצם רגלי החסידים.

ומלחמה קשה וארוכה, חריפה ונוקשה ניהלו החסידים עד שניצחוהו ל"מתנגד" זה וזכו למנות עליהם את ר' לוייק כרבם העירוני, ואף ר' לוייק עצמו עזר במלחמה נגד ה"מתנגד", אף שהיי' זה נגד טבעו של ר' לוייק - שיעמוד לימין עצמו

ב"ה, ט"ז כסלו, אסרו דחתונת אד"ש. כבוד ידידי הר' ... שליט"א שלום וברכה!

במענה לבקשתך ע"ד הרשימה הידועה, הריני בזה למלאת מקצת בקשתך עכ"פ: הדברים נרשמו כאילו המספר (שממנו שמעתי סיפור זה) כתבם בעצמו.

עיירה גדולה היתה יאקאטרינעסלאוו, עיירה שמנתה כ-שבעים אלף תושבים מהם כ-30 אלף יהודים. שני רבנים היו בעיירה זו, שניהם היו גאוני עולם, מלאים בש"ס ופוסקים ומהודרים בדברי תורה, משיבים לשואלים מקרוב ומרחוק, כמדת אנשי השם בימים ההם.

ואלא תשאלו: למה לה לעיירה שני רבנים? ואיך זה ששני מלכים משתמשים בכתר אחד?

התשובה היא: רב אחד למחנה החסידים ורב אחד לקהל המתנגדים. רבה של מחנה המתנגדים "מתנגד מובהק", היו לו כל תכונות "המתנגדים" האמיתיים בימים ההם, - שונא בנפש לחסידים, ושם כל מאמציו לדחוק רגלי החסידים, ככל אפשרותו, וכל זה, מתוך נימה של גסות ושל גאווה טפשית האופיינית למתנגד (שמו אינו זכור לכותב).

ולאידך, רבם של קהל החסידים, ר' וואלף שמו, גם הוא גדול בגאונותו בין בתורת הנגלה בין בתורת הנסתר, וכגדלותו כן ענוונותו, היי' נחבא אל הכלים, כי בגשמיות היי' קצר קומה, וגם ברוחניותו הרי לא היי' מרבה להתפלפל בדברי נגלה כשלא היי' מוכרח וצריך לזה, כמנהג החסידים הגדולים בזמן ההוא, אולם כשהיי' רואה שיש צורך ותועלת בגילויי חכמנו העומדת לנו בספרי הנגלה, שהיו ממש בבחי' אוצרות רב מאד, היי' עושה זאת באותה ענווה ויראת הרוממות כמו שתיקתו החסידית, ורק בהזדמנויות. אבל כבר ניתן להוכיח שאין רבם של החסידים נופל - הן בבקאות והן בחריפות - מרב המתנגדים איש ריבו שממנו היי' לו דרך ארץ.

מושגים על תנאי של אכו"ש ושינה אנושיים, שוקדים היו ומרותקים אל ועל לימודיהם.

בעלי זכרון נפלא היו, ודי הי להם לראות משהו פעם אחת וכבר הי הדבר כאילו נצב נגד עיניהם לעולם, לא הי שייך בהם שכחה כלל וכלל לא, ובעלי כשרונות יוצאים מהכלל היו, בעיקר נצטיינו שני האחים הגדולים, משא"כ הקטן - בערל שמו - שלא הי כמוהם, אבל בכ"ז...

טבעם של האחים חלוק הי, הרבי בטבעו הי רציני, ורצינות תמידית היתה נסוכה על פניו, ואילו אחיו הבא אחריו - לייבל שמו - הי שובב - א שיטפער - והי מרבה בדברים עם הנפגשים עמו, ובבדיחות וחדידות, משא"כ הרבי שהי רציני והי שותק יותר, ולכן נטו לומר אביו ואמו) על אחיו - לייבל - הצעיר שלו כשרונות יותר טובים, כי הי בגילוי יותר, ומראה כשרונותיו לזולת.

הלימוד בצוותא אתו בחדר העירוני נמשך כשנה, וכשמלאו ל"רבי" ט' שנה, אמר כבר המלמד העירוני לאביו של ה"רבי", שכבר אינו יכול ללמוד עמו, היינו עם ה"רבי" כי כבר גדול כשרונות הוא לגביו, וילך ר' לויק ויקח למלמד את ת"ח גדול מעיר אחרת, וישימהו למלמד על בניו לבד, ומקום הלימוד הי בביתו של הרב ר' לויק.

ויהי בשנת תרע"ו, וה"רבי" אז בן ארבע-עשרה שנה והי אז זמן המלחמה העולמית הראשונה, ויבואו פליטים הרבה ממדינת פולין והתקרבו אל מדינת רוסיה הקיימת, ויבואו רבים לעיר יאקאטריןאסלאוו.

ביתו של הרב החסיד ר' לויק הי מרווח בגשמיות והנהגתו של ר' לויק בעבודת הי היתה בהרחבה, בית מפואר הי לו, וכבר אז בימים ההם, הי לו לר' לויק בביתו טלפון, שהי עולה אז הרבה כסף, ומשכורת גדולה הי לוקח מאת אנשי העיר, והי מנצל כ"ז למקום הראוי ולענינים הראויים ולא בשבילו ח"ו, ביתו הי פתוח לרווחה, וכל הרוצה להכנס הי נכנס והי מקבלו בסבר פנים יפות, והי מקבל שירות טוב

כביכול, ובכ"ז לא נרתע ר' לויק מעשות גם זה, כי, כאמור פקודה היתה לו מאדמו"ר הרש"ב לתפוס מקומו של ר' וואלף וככל דברי מלחמות החסידים עם ה"מתנגדים", כן במלחמה זו, מובן שנסתיימה בנצחון החסידים ור' לויק נהי לרבם של קהל החסידים דיאקאטריןאסלאוו.

א' מהתופסים במלאכת הזביחה הי אבי ע"ה וממנו שמעתי על כל פרטי המלחמה שבין הרב ה"מתנגד" והחסידים.

שלשה בנים היו לו לר' לויק שנולדו משך כהונתו כרב; ר' לויק מאד התמסר לחינוכם, אך למעשה לא הי לו לר' לויק עמלה כ"כ בגידול השלש בנים שלו.

בתחילה למדו בניו של ר' לויק באחד מה"חדרים" העירוניים של העיירה יחד עם עוד כמה ילדים אחרים, ביניהם גם אני (נוסף הי ר' ... שנמצא כעת באנגליה).

ה"חדר" הי לא קטן ולא גדול ומלמד אי לימד בו. קבוצת הילדים חולקה לשנים, בכתה הגבוהה למד ס"ה תלמיד אחד הרי הוא בנו בכורו של ר' לויק (כ"ק אד"ש), שהפרש של שלש שנים הפריד בינו לבין אחיו השני לו, ובכתה הנמוכה למדו שני בניו האחרים של ר' לויק יחד עם עוד כמה ילדים יחידים מהעיר; וכאמור שאני הייתי אחד מהם.

וכך הי סדר הוראתו של המלמד, תחילה לימד שיעור ל"רבי שליט"א" באחת מפילות ה"חדר", ובאותה שעה היתה הכתה הנמוכה חוזרת בעצמה על הגמרא, ואח"כ הי מתפנה המלמד ומלמד שיעור לכיתה הנמוכה, וה"רבי" הי אז חוזר בפניה נפרדת על שיעורו, מה שלמד אתו לא זכור לי.

ברם מה שזכור לי הוא: שניחונים בטבע ההתמדה היו שלושת בניו של ר' לויק, בחסד עליון, מקטנותם, ולא סתם התמדה, אלא התמדה יוצאת מהרגיל, ולכדי כך הגיעה התמדתם של השלשה, שאמם היתה צריכה לנתקם מדפי הגמרא כדי להאכילם, ולולא היא, לא היו בהם

גם ילדי יאקאטרינאסלאוו היו עורכים סעודה גדולה בי"ט כסלו, אלא שזה הי' בלילה אחר כדי שלא יהי' באותו לילה שהרב מתוועד, וכמה ימים קודם לחג י"ט כסלו, היו אוספים כספים עבור הפארבריינגען שלהם, ומנהל החשבון של הכספים הי' הי"רביי"; הוא הי' המנהיג של כל הילדים כיון שהי' הבכור, היו מבשלים קאשע - ועורכים סעודה ויהי לחג גדול. זה הי' יום היחידי בשנה שבו יצא הי"רביי מהרגלו והי' מתעסק בענינים אחרים, היינו: אחרים מלימוד התורה, כי במשך כל השנה הי' עוסק בהתמדה ושקידה בלימוד התורה. בקיצור, שלושת בניו של ר' לוי'ק היו מפורסמים בכל הגליל, וכל הגליל רעש בהם. מדרכי בני אדם וטבעם, שכאשר הופך אדם ל"גדול" הנה אלו שהכירוהו בקטנותו לא מהדרים ולא מרגישים בכבודו כ"כ, כאילו לא הכירוהו מקטנותו; בהנוגע לכ"ק אד"ש, הנה אדרבה: מי שהכירו מקטנותו, הרבה אצלו ההדרת כבוד ממנו, כי מקטנותו כבר הי' "רביי", תמיד הי' רציני ומתמיד, ממש לא פסק פומי מגירסא, ואף פעם לא הי' ילד.

בשנת תרפ"ד נפרדתי מיאקאטרינאסלאוו, כי אבי שלחני לשיבת תומכי תמימים שבחרקוב, לייבל - אחיו הצעיר של ה"רביי" - הי' חברי הטוב והיינו מתדברים לעתים קרובות, ובשנת תרפ"ד נפרדתי ממנו ויצאתי ללכת לדרכי לתומכי תמימים בחרקוב.

(חסר הסוף) ע"כ ניתן לפרסום.

הן בעניני דירה והן בעניני מזון.

ובזמן המלחמה התאכסנו אצלו, כמובן, הרבה פליטים, ביניהם הי' רב אחד מרבני פולין הגדולים, רב מפורסם בין רבני פולין, ובהתאכסנו אצל ר' לוי'ק הנה בחן את בניו של ר' לוי'ק, והי' בוחנם אחד אחד לבדו, בחדר מיוחד וסגור, ויהי בעת צאתו הרב הפולני מחדר הבחינה אחרי בחנו את ה"רביי" אמר בלשון אידיש פולנית ובקול רם של הפתעה: א בחור'ל פין פערצין יאר, וואו מי'כאפט אים און אין ש"ס, זאגט ער ווייטער אויף אויסווייניק דעם שלון פון גמרא מיט רש"י, ווארט בא ווארט.

ונוהג הי' ר' לוי'ק לערוך התוועדות גדולה בי"ט כסלו, והי' מאריך בהתוועדותו משך כל הלילה; קהל גדול בא לשמעו והוא הי' מדבר שעות ארוכות בלי הפסק ענינים עמוקים מעורב קבלה נגלה וחסידות, והי' לוקח הרבה משקה ומדבר ענינים עמוקים מאד ובאריכות גדולה. לדוגמא: הי' מסביר בארוכה ע"פ קבלה מדוע אדה"ז השתחרר ממאסרו ביום ג' י"ט כסלו דוקא ולא ביום אחר, והי' מסביר באריכות מופלגה שע"פ חשבון זה וחשבון זה שבתורת הקבלה, הנה מוכרח הי' להשתחרר ביום זה דוקא ולא ביום אחר.

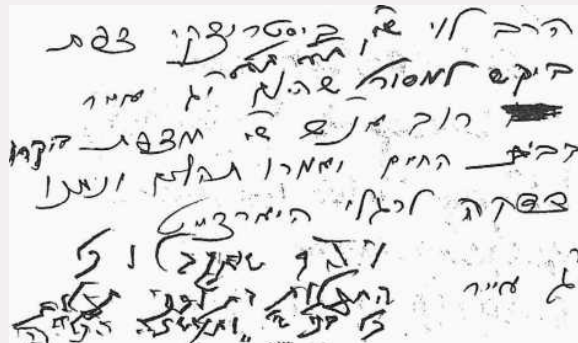
ובניו היו עומדים כל זמן שאביהם דיבר, וככלותו לדבר נכנסו בחזרה לחדר סמוך ותופסים ספרי לימודיהם ולומדים כל זמן ההפסקה שבין דיבור לדיבור. ההפסקה היתה שהיו שרים שירים חסידים, כרגיל בהתוועדות חסידית.

"ויהי רצון שיתקבלו כל התפילות"

במכתב כתב המזכיר:

הרב לוי שיי' ביסטריצקי צפת ביקש למסור שהיום י"ג אייר רוב אנ"ש שיי' מצפת ביקרו בבית החיים ואמרו תהלים ונתנו צדקה לרגלי היאוצייט
 י"ג אייר אחרי המילים "ביקש למסור", כתב כ"ק אד"ש מה"מ:

ות"ח ת"ח (ותשואות הן תשואות הן) בסיום הפתק כתב כ"ק אד"ש מה"מ: ויהי רצון שיתקבלו כל התפילות בתוככי תפלות כל בניי שיי' ותעשינה הכל"

יומן מי"ג אייר תשי"ב והימים הסמוכים

המנין התפלל בחדרו והרב חדקוב היי ש"ץ בכל התפילות. כ"ק אדמו"ר שליט"א ציוה להדליק חמשה נרות (גלעזער) וכן בכל יום. הוא עצמו לא התפלל לפני התיבה רק אמר כל הקדישים. לאחר הקדיש שאחר עלינו אמר קאפיטל מט, וכשסיימו אמר קדיש. את הד' משניות ציוה לש"ץ (הרב חדקוב) לומר הקול רם (כנראה שהוא בעצמו אמרם גם כן), וכן הי' אחר כל תפילה. ככל הנ"ל הי' גם בתפילת מעריב. מאחר היום יום הי' וכ"ק אדמו"ר שליט"א התענה בה"ב, לא אכל סעודה, ואחרי מעריב כשביקשו להביא סעודה אמר שהחיוב הוא רק ביום הראשון, אבל אם לא אכלו אז הרי שאין חיוב לאכול אח"כ.

כ"ק אדמו"ר שליט"א השתדל שאמו הרבנית חנה לא תדע דבר, וקודם שהלך לבקרה - כדרכו בכל יום - מסר את נעלי הגומי (שנעל בשביל האבילות) לידי הת' בערל יוניק, בכדי שישחיר את הסלולית הלבנות שלהם, שלא יראו. כן אמר לו שיש להשתדל שאף אחד לא ישלח לאמו מכתבי-תנחומין, וביקש שמעתה יביא אליו את כל הדואר שלה בכדי שיוכל לבדוק אם אין שם בידיעה. בערב הראשון ליווה אותו הת' הנ"ל לביתה (פרזידנט 1418) וכ"ק אדמו"ר שליט"א אמר שיש להשתדל למצוא סיבות שהוא לא יהי' בביתה זמן רב בכדי שלא תבחין שנוהג במנהגי אבילות. כשנכנס כ"ק אדמו"ר שליט"א התקשר הת' הנ"ל לביתה מאחת החנויות, וכשכ"ק אדמו"ר שליט"א שמע את הצלצול אמר לה שיש שיחה עבודה (אמר: "רייד געזונטער-הייט") ויצא.

יום ו' י"ד אייר, פסח שני: בשחרית ציוה לש"ץ (הרב חדקוב) שיאמר "איזהו מקומן"

יום ה' י"ג אייר: בבוקר התקשרה הרבנית חי' מושקא בטלפון אל הת' בערל יוניק, וביקשה שיבוא אל ביתה (רח' ניו יורק מס' 346, פינת רח' פרזידנט) כשבא אמרה לו שקיבלה ידיעה מליווערפול (אנגלי') שמצב גיסה - אחי כ"ק אדמו"ר שליט"א - ר' ישראל ארי' לייב "איז זייער ניט גוט", והוסיפה: "איך האב מורא פאר דער שוויגער ווי וועט זי דעס אויס האלטן" הת' הנ"ל לא הבין המצב וחשב שמדובר בהתקפת-לב וכדומה, ואחר כמה דקות ביקשה אותו הרבנית לקרוא לרב שמואל לוויטין. כשהגיע הרב לוויטין היא שוחחה עמו כחצי שעה, ואח"כ סיפרה לתמ' הנ"ל האמת על פטירת אחיו של כ"ק אדמו"ר שליט"א. היא סיפרה שבבוקר התקשרה טלפונית מחנות (ברח' נוסטרנד) עם בית גיסה באנגלי', ואז נמסרה לה הידיעה, אך כשחזרה הביתה כבר לא הי' כ"ק אדמו"ר שליט"א בבית, כי הלך ל-770, אחרי תפילת שחרית נכנס הר"ש לוויטין לחדר כ"ק אדמו"ר שליט"א והודיע לו. כ"ק אדמו"ר שליט"א התעניין אם עוד מישוהו יודע על כך, והרה שכל היודעים יכנסו אליו. קראו לת' לייבל גרונר, והר"ש לוויטין החל לחתוך את צד הימני של בגדו וכ"ק אדמו"ר שליט"א סיים את הקריעה ביד בעצמו. בשעת הקריעה אמר לר"ש לוויטין ולת' לייבל גרונר לומר את הפסוקים המסומנים בהסידור. אח"כ ישב על כיסא נמוך (הקבורה הייתה אמורה להיות בארץ הקודש, ועד אז עברו שתי שבועות, וכ"ק אדמו"ר שליט"א שאל מתי מתחיל זמן האבלות, והפסק היה היות שאינו נוסע להלוי' מתחיל מעכשיו, ואין להמתין עד אחר הקבורה). אח"כ כתב מכתב בכת"ק לגיסתו באנגלי', וביקש את הת' בערל יוניק לשלוח אותו.

בחדרו. בשחרית אמר גם את הקדיש שאחר קריה"ת. עלה למפטיר אך לא קראוהו בשמו. במנחה לא עלה לתורה (סיפר שבשנת תש"ב, באבילות אחר הרבנית שטערנא שרה, עלה כ"ק אדמו"ר מהוריי"צ למנחה. ואמר לו הר"ש לוויטין שכמדומה לו ששמע ממנו אח"כ שהתחרט על זה). במוצ"ש חלץ מנעליו קודם אמירת הקדיש דברכו, אבל הי' לבוש בבגדי שבת. אחר התפילה ישב על כסא נמוך ונחמו אותו בברכת אבלים. הבדלה עשה בביתו על יין.

יום ב' י"ז אייר: לא עלה לתורה. אחר התפילה אמר שני פרקי המשניות ביחידות.

יום ד' י"ט אייר: היום קם מאבלו (ואמר ג"כ שיחה בענין אבילות - ראה לקו"ש חלק כ"ז ע' 363), ונסע - לכבוד ל"ג בעומר - לאוהל. כ"ק אדמו"ר שליט"א נראה שבור מאוד. מהיום עובר לפני התיבה ואומר הקדישים הרב שניאור זלמן דוכמאן.

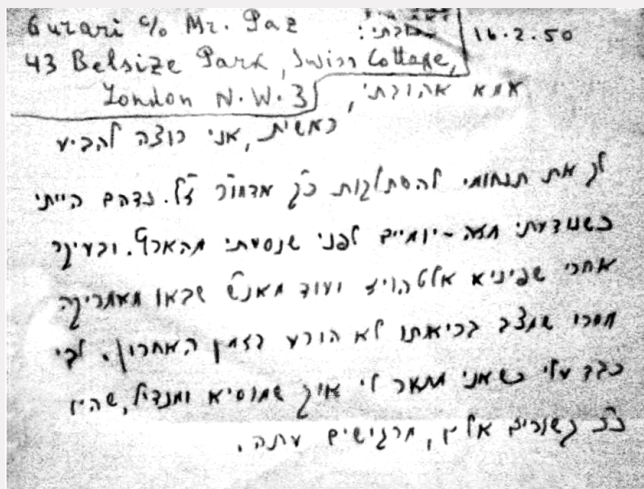
[מתוך 'שיחות קודש' (החדש), שנת תשי"ב, הוספות]

בקול רם (כמדומה שהוא בעצמו אמרו ג"כ), וכן שיאמר בקול רם את "פיתום הקטורת", שלפני עלינו (והוא בעצמו אמרו ג"כ). מיד אחרי אמירת שיעור תהילים אמר קאפיטל מט ואחריו קדיש (לשניהם). אחר תפילת מנחה לא אמר קאפיטל מט, כי עש"ק אחר חצות אין אומרים צידוק הדין. ואמר אחד הלא אין אומרים תחנון כל השבוע? וענה: "דאס איז צוליב אן אנדרע טעם, צוליב ניט מעורר זיין דינים". אח"כ אמר: "זאל מען זאגען א קאפיטל תהילים, ס'איז דאך אן אחריות" ואמר קדיש אחר האמירה. נטל ידיו כדי לאכול כזית מצה (כנהוג בפסח שני), וציוה להביא את המצות מערב פסח. ציוה שיביאו יין לקידוש ובשר.

ש"ק אמור, ט"ו אייר: את ג' (ב') תפילות דש"ק התפלל בבית המדרש ואמר כל הקדישים. בעת שיצא מביהכ"נ, אחר סיום התפילה, לא אמר "גוט שבת", והתחילו אנ"ש להתלחש שהוא אבל על אחיו, אך עדיין אין הכל יודעים את זה. סעודות שבת אכל

מכתב של ר' ישראל ארי' לייב אל אימו הרבנית הצדקנית חנה ע"ה ובו מביע את רגשותיו בהודע דבר הסתלקותו של הרבי הרי"צ

אמא אהובתי,
ראשית, אני רוצה להביע לך את תנחומי להסתלקות כ"ק אדמו"ר ז"ל. נדהם הייתי כשנודעתי מזה יומיים לפני שנסעתי מהארץ. ובעיקר אחרי שפיניא אלטהויז ועוד מאנ"ש שבאו מאמריקה מסרו שמצב בריאותו לא הורע בזמן האחרון. לבי כבד עלי כשאני מתאר לי איך שמוסיא ומנדיל, שהיו כ"כ קשורים אליו, מרגישים עתה.

תהלים אותיות השם ו'נשמה'

□

ל עַן יְדִיעָה עֲשׂוּנִי וַיְכַוְנֵנִי הִבִּינִי
 וְאַלְמֶדָה מִצְוֹתֶיךָ : עַי יִרְאֶיךָ יִרְאוּנִי וַיִּשְׁמְחוּ כִּי
 לְדַבְרֶךָ יִחַלְתִּי : עַי יִדְעֵתִי יְהוָה כִּי־צָדֵק מִשְׁפָּטֶיךָ
 וְאֲמוּנָה עֲבִיתָנִי : עַי יִהְיֶנָּה חֶסֶדְךָ לְנַחֲמֵנִי כְּאִמְרֹתֶיךָ
 לְעַבְדֶּךָ : עַי יִבְאֵנִי רַחֲמֶיךָ וְאֶחֱיָה כִּי־תוֹרַתְךָ שְׁעֵשׂוּנִי :
 עַי יִבְשׂוּ זְדִים כִּי־יִשְׁקַר עוֹתוּנִי אֲנִי אֲשִׁיחַ בְּפִקְדוֹתֶיךָ :
 עַי יִשׁוּבוּ לִי יִרְאֶיךָ וַיְדַעֵי עֲדוֹתֶיךָ : עַי יִהְיֶלְכֵנִי תַמִּים
 בְּתַקְוָה לְמַעַן לֹא אֲבוֹשׁ :
 מִצְוֹתֶיךָ מֵאֵד :

⌘

א אֲשֵׁרִי תִמְיִמֶיךָ הַהֹלְכִים בְּתוֹרַת יְהוָה :
 ב אֲשֵׁרִי נִצְרִי עֲדוֹתֶיךָ בְּכֹל־לֵב יִדְרָשׁוּהוּ : ג אֵף לֹא
 פָּעַלְתָּ עוֹלָה בְּדַרְכֵינוּ הִלְכּוּ : ד אֶתָּה צִוִּיתָה פִּקְדוֹתֶיךָ
 לְשֹׁמֵר מֵאֵד : ה אֲחֹלִי יִכְנֹעַ דְּרָכֵי לְשֹׁמֵר חֻקֶּיךָ : ו אֲנִי
 לֹא־אֲבוֹשׁ בְּהִיטֵי אֶל־כָּל־מִצְוֹתֶיךָ : ז אֹדְךָ בְּיִשָּׁר
 לִבִּי בְּלִמּוֹדֵי מִשְׁפָּטֶיךָ צְדָקָה : ח אֶת־חֻקֶּיךָ אֲשֹׁמֵר
 אֶל־תְּעוּבֹתַי עַד־מֵאֵד :

□

ק קִיאֵה־עֲנִי וְחַלְצֵנִי כִּי־תוֹרַתְךָ
 לֹא שָׁכַחְתִּי : קיב רִיבָה רִיבֵי וְגֵאלֵנִי לְאִמְרֹתֶיךָ חֲיִנִי :
 קיג רְחֹק מִרְשָׁעִים יִשׁוּעָה כִּי־תִקְוֶה לֹא דַרְשׁוּ :
 קיד רַחֲמֶיךָ רַבִּים | יְהוָה כְּמִשְׁפָּטֶיךָ חֲיִנִי : קיז רַבִּים
 רִדְפֵנִי וְצַרִּי מִעֲדוֹתֶיךָ לֹא נִמְיִיתִי : קיח רְאִיתִי בְּגֹדִים
 וְאֶת־קוֹמְטָה אֲשֶׁר אִמְרֹתֶיךָ לֹא שָׁמְרוּ : קיט רְאֵה כִּי־
 פִּקְדוֹתֶיךָ אֶהְבֵּתִי יְהוָה כַּחֲסֵדְךָ חֲיִנִי : קכ רֹאשֵׁי־דַבְרֶךָ
 אִמַּת וְלַעֲוֹלִים כְּלִי־מִשְׁפָּט צְדָקָה :

□

עַן יְדִיעָה עֲשׂוּנִי וַיְכַוְנֵנִי הִבִּינִי
 וְאַלְמֶדָה מִצְוֹתֶיךָ : עַי יִרְאֶיךָ יִרְאוּנִי וַיִּשְׁמְחוּ כִּי
 לְדַבְרֶךָ יִחַלְתִּי : עַי יִדְעֵתִי יְהוָה כִּי־צָדֵק מִשְׁפָּטֶיךָ
 וְאֲמוּנָה עֲבִיתָנִי : עַי יִהְיֶנָּה חֶסֶדְךָ לְנַחֲמֵנִי כְּאִמְרֹתֶיךָ
 לְעַבְדֶּךָ : עַי יִבְאֵנִי רַחֲמֶיךָ וְאֶחֱיָה כִּי־תוֹרַתְךָ שְׁעֵשׂוּנִי :
 עַי יִבְשׂוּ זְדִים כִּי־יִשְׁקַר עוֹתוּנִי אֲנִי אֲשִׁיחַ בְּפִקְדוֹתֶיךָ :
 עַי יִשׁוּבוּ לִי יִרְאֶיךָ וַיְדַעֵי עֲדוֹתֶיךָ : עַי יִהְיֶלְכֵנִי תַמִּים
 בְּתַקְוָה לְמַעַן לֹא אֲבוֹשׁ :

ש שְׁמֵרֵיךָ יִדְפֹּנִי
 חָנֹם וּמִדְּבַרְךָ פֶּחַד לִבִּי : קסב שֵׁשׁ אֲנֹכִי עַל־אִמְרֹתֶיךָ
 כְּמוֹצֵא שֶׁלֶל רֶב : קסג שִׁקְר שְׁנֵאתִי וְאֶת־עֵבֶה תוֹרַתְךָ
 אֶהְבֵּתִי : קסד שֶׁבַע בַּיּוֹם הִלְלֵתֶיךָ עַל מִשְׁפָּטֵי צְדָקָה :
 קסה שְׁלוֹם רַב לְאֶהְבֵי תוֹרַתְךָ וְאֵין לְמוֹ מִכְשׁוֹל :
 קסו שִׁבְרֵתִי לִישׁוּעָתֶךָ יְהוָה וּמִצְוֹתֶיךָ עֲשִׂיתִי :
 קסז שְׁמֵרָה גַּפְשִׁי עֲרִיתֶךָ וְאֶהְבֶּם מֵאֵד : קסח שְׁמֵרֵתִי
 פִּקְדוֹתֶיךָ וְעֲרִיתֶךָ כִּי כָל־דְּרָכֵי נִגְדָה :

□

ר קִיאֵה־עֲנִי וְחַלְצֵנִי כִּי־תוֹרַתְךָ
 לֹא שָׁכַחְתִּי : קיב רִיבָה רִיבֵי וְגֵאלֵנִי לְאִמְרֹתֶיךָ חֲיִנִי :
 קיג רְחֹק מִרְשָׁעִים יִשׁוּעָה כִּי־תִקְוֶה לֹא דַרְשׁוּ :
 קיד רַחֲמֶיךָ רַבִּים | יְהוָה כְּמִשְׁפָּטֶיךָ חֲיִנִי : קיז רַבִּים
 רִדְפֵנִי וְצַרִּי מִעֲדוֹתֶיךָ לֹא נִמְיִיתִי : קיח רְאִיתִי בְּגֹדִים
 וְאֶת־קוֹמְטָה אֲשֶׁר אִמְרֹתֶיךָ לֹא שָׁמְרוּ : קיט רְאֵה כִּי־
 פִּקְדוֹתֶיךָ אֶהְבֵּתִי יְהוָה כַּחֲסֵדְךָ חֲיִנִי : קכ רֹאשֵׁי־דַבְרֶךָ
 אִמַּת וְלַעֲוֹלִים כְּלִי־מִשְׁפָּט צְדָקָה :

⌘

א אֲשֵׁרִי תִמְיִמֶיךָ הַהֹלְכִים בְּתוֹרַת יְהוָה :
 ב אֲשֵׁרִי נִצְרִי עֲדוֹתֶיךָ בְּכֹל־לֵב יִדְרָשׁוּהוּ : ג אֵף לֹא
 פָּעַלְתָּ עוֹלָה בְּדַרְכֵינוּ הִלְכּוּ : ד אֶתָּה צִוִּיתָה פִּקְדוֹתֶיךָ
 לְשֹׁמֵר מֵאֵד : ה אֲחֹלִי יִכְנֹעַ דְּרָכֵי לְשֹׁמֵר חֻקֶּיךָ : ו אֲנִי
 לֹא־אֲבוֹשׁ בְּהִיטֵי אֶל־כָּל־מִצְוֹתֶיךָ : ז אֹדְךָ בְּיִשָּׁר
 לִבִּי בְּלִמּוֹדֵי מִשְׁפָּטֶיךָ צְדָקָה : ח אֶת־חֻקֶּיךָ אֲשֹׁמֵר
 אֶל־תְּעוּבֹתַי עַד־מֵאֵד :

ה

א. הורגני יהוה

ברוך תקוה ואצרנה עקב: א. הבינני ואצרה תורתך ואשמרנה בכל לב: א. הדריכני בנתיב מצותיך פיר בו חפצתי: א. הטילבי אלעדותיך ואל אלכצע: א. העבר עיני מראות שוא בדרךך חני: א. הקם לעברך אמרתך אשר ליראתך: א. העבר הרפתי אשר יגדתי פי משפטי טובים: א. הגה תאבתי לפקודיך בצדקתך חני:

ו

א. גרלרגלי דברה ואור

לנתיבתי: א. נשבעתי ואקימה לשמר משפטי צדקה: א. נעניתי ערמאד יהוה חני כדברה: א. נדבות פי רצהנא יהוה ומשפטי למדני: א. נפשי בכפי תמיד ותורתך לא שכחתי: א. נתנו רשעים פח לי ומפקודיך לא תעיתי: א. נתלתי עדותיך לעולם פיששון לבי המה: א. נטיתי לבי לעשות חקיה לעולם עקב:

ז

א. שרים רדפוני

הנם ומדברה פחד לבי: א. שש אנכי עליאמרתך פמוצא שלל רב: א. שקר שנאתי ואתעבה תורתך אהבתי: א. שבע ביום הללתיך על משפטי צדקה: א. שלום רב לאהבי תורתך ואין למו מכשול: א. שברתי לישועתך יהוה ומצותיך עשיתי: א. שמרה נפשי עדותיך ואהבם מאד: א. שמרתי פקודיך ועדותיך פי כל ידרכי נגדה:

ח

א. מהאתבתי תורתך פלהיום היא

שיחתי: א. מאיבי תחכמי מצותך פי לעולם היא לי: א. מכלמלמתי השכלתי פי עדותיך שיחה לי: א. מוקנים אתבונן פי פקודי נצחתי: א. מכלארח רע פלאתי רגלי למען אשמר דברה: א. ממשפטיך לאסרתי פיראתה הורגני: א. מהנמלצו לחכי אמרתך מדבש לפי: א. מפקודיך אתבונן עלפן שנאתי פלארח שקר:

ט

א. הורגני יהוה

ברוך תקוה ואצרנה עקב: א. הבינני ואצרה תורתך ואשמרנה בכל לב: א. הדריכני בנתיב מצותיך פיר בו חפצתי: א. הטילבי אלעדותיך ואל אלכצע: א. העבר עיני מראות שוא בדרךך חני: א. הקם לעברך אמרתך אשר ליראתך: א. העבר הרפתי אשר יגדתי פי משפטי טובים: א. הגה תאבתי לפקודיך בצדקתך חני:

י

א. לעולם יהוה דברה נצב

בשמים: א. לדר ודר אמונתך פוננת ארץ ותעמד: א. למשפטיך עמדו היום פי הכל עבדך: א. לולי תורתך שעשעי אז אבדתי בעני: א. לעולם לא אשבח פקודיך פירכם חיתני: א. להאני הושיעני פי פקודיך דרשתי: א. לי קו רשעים לאבדני עדותיך אתבונן: א. לכלהכלה ראיתי קץ רחבה מצותך מאד:

יא

א. ידך עשוני ויבוננני הבינני

ואלמדה מצותיך: א. יראיך יראוני וישמחו פי לדברה יחלתי: א. ידעתי יהוה פיצדק משפטיך ואמונה עניתני: א. יהינא חסדך לנחמי פאמרתך לעבדך: א. יבאני רחמיה ואחיה פירתורתך שעשעי: א. יבשו זדים פירשקר עותוני אני אשיח בפקודיך: א. ישובו לי יראיך וידעי עדותך: א. יהיילפי תמים בתקוה למען לא אבוש:

יב

א. בפה יובהנער אתי ארחו

לשמר כדברה: א. בכל לבי דרשתיך אליהשנני ממצותיך: א. בלבי צפנתי אמרתך למען לא אחטא לך: א. ברוך אתה יהוה למדני חקיה: א. בשפתי ספרתי כל משפטייך: א. בדרך עדותיך ששתי פעל פלהון: א. בפקודיך אשיחה ואפיטה ארחתיך: א. בחקתיך אשתעשע לא אשבח דברה:

פרקו של הרבי מלך המשיח שליט"א

פרק קי"ז

א הֵלְלוּ אֶת-יְהוָה, כָּל-גּוֹיִם; שִׁבְחוּהוּ, כָּל הָאֲמִיּוֹת.
ב כִּי גִבֹר עָלֵינוּ, חֲסִדוֹ וְאַמֶּת יְהוָה לְעוֹלָם: הֵלְלוּ-יְהוָה.

משניות לפי אותיות השם (משנה ראשונה מהפרק)

מסכת ביכורים פרק א'

יש מביאין בכורים וקורין, מביאין ולא קורין, ויש שאינן מביאין. אלו שאינן מביאין, הנוטע לתוך שלו והבריה לתוך של יחיד או של רבים, וכן המבריה מתוך של יחיד או מתוך של רבים לתוך שלו. הנוטע לתוך שלו והבריה לתוך שלו, ודרה היחיד ודרה הרבים באמצע, הרי זה אינו מביא. רבי יהודה אומר, כזה מביא:

מסכת ברכות פרק ז'

שלשה שאכלו כאחד, חיבין לזמן. אבל דמאי, ומעשר ראשון שנטלה תרומתו, ומעשר שני והקדש שנפדו, והשמש שאכל כזית, והכותי, מזמנין עליהם. אבל אכל טבל, ומעשר ראשון שלא נטלה תרומתו, ומעשר שני והקדש שלא נפדו, והשמש שאכל פחות מביית, והנכרי, אין מזמנין עליהם:

מסכת שבת פרק י"ג

רבי אליעזר אומר, האורג שלשה חוטין בפתחלה ואחד על האריג, חיב. וחכמים אומרים, בין בפתחלה בין בסוף שעורו שני חוטין:

מסכת ברכות פרק ה'

אין עומדין להתפלל אלא מתוך כבוד

ראש. חסידים הראשונים היו שוהים שעה אחת ומתפללים, כדי שייבנו את לבם למקום. אפלו המלך שואל בשלזמו, לא ישיבנו. ואפלו נחש כרוך על עקבו, לא יפסיק:

מסכת מעשר שני פרק ג'

לא יאמר אדם לחברו, העל את הפרות האלו לירושלים לחלק, אלא אומר לו, העלם שנאכלם ונשתם בירושלים. אבל נותנים זה לזה מתנת הנם:

מסכת ברכות פרק ח'

אלו דברים שפין בית שמאי ובית הלל בפסעדה. בית שמאי אומרים, מברך על היום ואחר כך מברך על הנין. ובית הלל אומרים, מברך על הנין ואחר כך מברך על היום:

מסכת שבת פרק י"ט

רבי אליעזר אומר, אם לא הביא כלי מערב שבת, מביאו בשבת מגלה. ובספנה, מכסהו על פי עדים. ועוד אומר רבי אליעזר, פורתים עצים לעשות פחמין ולעשות (כלי) ברזל. קלל אומר רבי עקיבא, כל מלאכה שאפשר לעשותה מערב שבת אינה דוחה את השבת, ושאי אפשר לעשותה מערב שבת דוחה את השבת:

מסכת שבת פרק א'

יציאות השבת שבתים שהן ארבע
בפנים, ושבתים שהן ארבע בחוץ.
פיצה. העני עומד בחוץ ובעל הבית
בפנים, פשט העני את ידו לפנים
ונתן לתוך ידו של בעל הבית, או
שנטל מתוכה והוציא, העני חיב
ובעל הבית פטור. פשט בעל הבית
את ידו לחוץ ונתן לתוך ידו של עני,
או שנטל מתוכה והכניס, בעל הבית
חיב והעני פטור. פשט העני את ידו
לפנים ונטל בעל הבית מתוכה, או
שנתן לתוכה והוציא, שניהם פטורין.
פשט בעל הבית את ידו לחוץ ונטל
העני מתוכה, או שנתן לתוכה והכניס,
שניהם פטורין:

מסכת סוכה פרק ג'

לולב הגזול והתיבש, פסול. של אנשרה
ושל עיר הנדחת, פסול. נקטם ראשו,
נפרצו עליו, פסול. נפרדו עליו, כשר.
רבי יהודה אומר, יאגדנו מלמעלה.
צני הר הברזל, כשרות. לולב שיש בו
שלשה טפחים כדי לנענע בו, כשר:

מסכת יומא פרק ח'

יום הכפורים אסור באכילה ובשתיה
וברחיצה ובסיכה ובנעילת הסנדל
ובתשמיש המטה. והמלך והפלה

ירחצו את פניהם. והחיה תנעול את
הסנדל, דברי רבי אליעזר, וחכמים
אוסרין:

מסכת פאה פרק ו'

בית שמאי אומרים, הבקר לעניים,
הבקר. ובית הלל אומרים, אינו
הפקר, עד שיפקר אף לעשירים
בשמטה. כל עמרי השדה של קב קב
ואחד של ארבעת קבין ושכחו, בית
שמאי אומרים, אינו שכחה. ובית הלל
אומרים, שכחה:

לזכות
כ"ק אדמו"ר
מלך המשיח שליט"א
מהרה יגלה אכ"ר

לזכות השליח המשפיע
הרב זמרוני זעליג בן
ציפורה פייגא
לרפואתו הניסית
מעל הטבע.

ולזכות השליח
הרב בועז בן ציפורה